

nu – og det burde endda for længst være sket – må bringes ind på en kurs, der vil sætte dem i stand til at udøve deres selvbestemmelsesret og således gøre det muligt for dem i frihed at bestemme deres egen skæbne. Dette er ikke alene rigtigt, men det ville i høj grad også tjene alle de impliceredes interesser bedst.

Vi beklager derfor dybt, at Portugal endnu ikke har efterkommet de mange opfordringer fra de frie afrikanske stater og fra denne verdensorganisation til at ændre sin politik og følge den linie, som de europæiske stormagter så nødvendigheden af at slå ind på efter den 2. verdenskrig.

Vi mener, at det i dette som i andre lignende tilfælde er af ganske særlig betydning at have bred opslutning om generalforsamlingens resolutioner, således at de kan tjene til at lægge et stadig større politisk pres på Portugal eller, som anført i communicateet fra de nordiske udenrigsministres møde i København i september 1971: „mulighederne for at påvirke de regeringer, der har ansvaret for henholdsvis koloni- og apartheidpolitikken i det sydlige Afrika ville efter ministrenes opfattelse øges betydeligt, hvis der i FN's generalforsamling kunne mønstres et mere repræsentativt flertal for dens anbefalinger.“ I mellemtiden er det af vigtighed, at alle medlemsstaterne efterkommer sikkerhedsrådets henstillinger om eksport af militært udstyr. Den danske regering administrerer selvsagt sin lovgivning om eksport af våben og forsendelse af udstyr og materialer til fremstilling af våben og ammunition til anvendelse i områderne under portugisisk administration, i overensstemmelse med sikkerhedsrådets opfordring af 1965, og dette vil den fortsat gøre.

Sidste år tog sikkerhedsrådet yderligere skridt med hensyn til Namibia ved at vedtage to resolutioner. Den første af disse resolutioner foreskrev et omfattende og vægtigt handlingsprogram, i den anden resolution anmodede sikkerhedsrådet Den internationale Domstol om en vejledende udtalelse.

Disse resolutioner fandt udbredt støtte blandt FN's medlemslande, som dermed øgede det internationale pres på Sydafrika til at opgive sit ulovlige herredømme over Namibia. Den internationale Domstol har nu afgivet en vigtig vejledende udtalelse om de juridiske konsekvenser for staterne af Syd-

afrika's fortsatte tilstedeværelse i Namibia. Ulovligheden af Sydafrikas forstærkede tilstedeværelse i Namibia er hermed blevet fastslået af den internationale samfunds højeste retsinstant. Som det allerede er citeret i dette udvalg udtrykte de nordiske udenrigsministre i communicateet fra deres møde i København i september d. å. håb om, at „domstolens udtalelse måtte være en tilskyndelse til at genskabe bred enighed om Namibiaspørgsmålets behandling i FN“. Det således udtrykte håb er allerede blevet bestyrket af de skridt, der er taget og som forventes at blive taget af sikkerhedsrådet. Rådet har i første række fulgt domstolens udtalelse op med vedtagelsen af resolution 301 (1971) og der foreligger nu for rådet endnu et resolutionsforslag som efter vor mening fortjener udbredt støtte fra medlemslandene. Jeg tænker her på det af Argentina fremsatte resolutionsforslag. Vi forstår, at dette forslag har vundet bred støtte blandt rådets medlemmer. Vi er for vort vedkommende glade for dette forsøg på at udvirke, at generalsekretæren gennem kontakter med alle implicerede parter skaber de nødvendige forudsætninger for at Namibias befolkning frit og under nøje iagttagelse af principperne om menneskelig ligeberettigelse kan udøve sin ret til selvbestemmelse og uafhængighed i overensstemmelse med FN-pagten.

Opfindsomhed og en fordomsfri indstilling til nye ideer om veje og midler til at løse de resterende koloniproblemer inden for rammerne af FN, beredvillighed til at prøve tidligere forsøgte fremgangsmåder, dersom der opstår nye gunstige omstændigheder, forenet med den størst mulige sammenhold inden for medlemsskabet om de skridt, der besluttet, er de vigtigste forudsætninger for realistiske fremskridt. Langt den største del af medlemslandene har eet og samme mål: at sikre de underlagte folk i det sydlige Afrika deres umistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed. Dette fælles mål fortjener en fælles fremgangsmåde.

Hvad der må ligge os stærkest på sinde må være de undertrykte folks fremtid og skæbne. Men vi må dog ikke glemme deres daglige fornødenheder på det humanitære og uddannelsesmæssige område. På dette område har Danmark igennem mange år ydet væsentlige bidrag, som er vokset til det